

Ang Pahayag ni Jesucristo - Bilang Isa

Mga Binhi ng Kapahayagan: Pagbubunyag sa Habi ng mga Propesiya mula sa mga Talinghaga hanggang sa Pangwakas na Babala

Jeff Pippenger
2023-07-29

Ang Estados Unidos ay tahasang tinutukoy sa Banal na Kasulatan. May ilang mga talata sa Banal na Kasulatan na tahasang tumutukoy sa Estados Unidos sa katapusan ng sanlibutan. Sa Kabanata Labintatlo ng Pahayag, ang Estados Unidos ang ikalawa, o ang hayop na may dalawang sungay, na umaahon mula sa lupa at nagbabawal sa buong sanlibutan na makabili o makapagbili, maliban kung taglay nila ang tanda ng hayop.

At nakita ko ang isa pang hayop na umaahon mula sa lupa; at siya'y may dalawang sungay na tulad ng sa tupa, at nagsasalita na gaya ng dragon. At isinasakatuparan niya ang lahat ng kapangyarihan ng unang hayop sa harap niya, at pinasisamba niya ang buong lupa, kasama ang mga nananahan doon, sa unang hayop, na ang kanyang sugat na ikamamatay ay nahilom. At gumagawa siya ng mga dakilang kababalaghan, anupa't nagpapababa siya ng apoy mula sa langit sa lupa sa paningin ng mga tao, At nililinlang niya ang mga nananahan sa lupa sa pamamagitan ng mga himalang iyon na may kapangyarihan siyang gawin sa harap ng hayop; na sinasabi sa mga nananahan sa lupa na gumawa sila ng isang larawan ng hayop, na sinugatan ng tabak at gayon ma'y nabuhay. At may kapangyarihan siyang magbigay-buhay sa larawan ng hayop, upang ang larawan ng hayop ay makapagsalita rin, at upang ang sinumang hindi sasamba sa larawan ng hayop ay mapatay. At pinangyayari niyang ang lahat, maging maliliit at malalaki, mayaman at dukha, laya at alipin, ay tumanggap ng isang tanda sa kanilang kanang kamay, o sa kanilang mga noo: At upang walang sinuman ang makabili o makapagbili, maliban yaong may tanda, o yaong may pangalan ng hayop, o yaong may bilang ng kanyang pangalan.

Narito ang karunungan. Bilangin ng may unawa ang bilang ng halimaw; sapagkat ito ay bilang ng isang tao; at ang bilang niya ay anim na raan at animnapu't anim. Apocalipsis 13:11-18.

May pitong pangunahing katangiang propetiko sa bahaging ito na kaugnay ng dalawang-sungay na hayop na mula sa lupa. Ipinaiiral niya ang kapangyarihan ng hayop na nauna sa kaniya; pinapasamba niya ang lahat ng tao sa sanlibutan sa hayop na nauna sa kaniya; gumagawa siya ng mga dakilang kababalaghan na nakikita ng lahat ng tao; dinadaya niya ang buong sanlibutan at iniuutos niya sa sanlibutan na gumawa ng isang larawan ng hayop na nauna sa kaniya; binibigyan niya ng buhay ang larawan ng hayop at ito ay nagsasalita; pinipilit niya, sa parusang kamatayan, ang buong sanlibutan na sambahin ang larawan ng hayop; at pinipilit niya ang buong sanlibutan na tanggapin ang tatak sa noo o sa kamay, at ipinagbabawal sa mga walang tatak, pangalan, o bilang ng hayop ang pagbili at pagbenta.

Ang gawaing panlilinlang na isinakatuparan ng halimaw na “umaahon mula sa lupa” sa talatang labing-isa ay lubhang mapanlinlang at makapangyarihan, anupa't “nililinlang niya ang mga

nananahan sa lupa.” Ang buong sanlibutan ay malilinlang ng Estados Unidos. Ibig sabihin, maliban sa Iglesia ng Diyos—ang buong sanlibutan ay malilinlang upang tanggapin ang tanda ng Antikristo. Ang mga kaganapang propetiko na nauuna sa pandaigdigang panlilinlang na ito ay nagaganap na.

May mga salaysay mula sa Bibliya na kilala ng nakararami, kahit sa mababaw lamang na antas. Marami ang nakarinig hinggil sa mga pagtutuos nina Moises at Paraon, Daniel at Nebukadnezar, o Jesus at Pilato. Nalalaman ng mga tao ang mga kuwentong ito sa Bibliya sa iba’t ibang antas ng pag-unawa, subalit hindi nangangahulugang kinikilala nila na ang propesiya sa Bibliya ay tuwiran at lubhang tiyak na tumutukoy sa mga hari at mga kaharian. Tiyak na ganito ang kaso kina Moises, Daniel, at Cristo. Ang Ehipto, Babilonia, at Roma ay pawang tiyak na tinukoy sa propesiya sa Bibliya bago pa naganap sa kasaysayan ang katuparan ng mga propesiyang hinggil sa kani-kanilang mga kaharian. Ang Diyos ay hindi kailanman nagbabago.

Sapagkat ako, ang Panginoon, ay hindi nagbabago; kaya nga kayo, mga anak ni Jacob, ay hindi nalilipol. Malakias 3:6.

Si Jesucristo ay siya ring kahapon, ngayon, at magpakailanman. Hebreo 13:8.

Ang katotohanang ang Diyos ay hindi nagbabago kailanman ay nagpapahintulot sa atin na ilapat ang ilang payak na lohika sa ating pagsasaalang-alang sa dalawang-sungay na halimaw mula sa lupa sa Apocalipsis 13. Yamang nalalaman natin na naglatag ang Diyos ng mga hulang tuwirang nagtutukoy sa mga kaharian ng Ehipto, Babilonia, at Roma habang ang bawat isa ay nakipag-ugnayan at umusig sa iglesia ng Diyos, maitatag natin ang ilang katunayan hinggil sa halimaw mula sa lupa sa Apocalipsis 13. Ang halimaw mula sa lupa, gaya ng sa Ehipto, Babilonia, at Roma, ay tuwirang kikilalanin sa propesiya sa Bibliya bago pa ang kasaysayan kung saan natutupad ang hula hinggil sa bansang iyon. Sinasabi kong maaari nating itatag ang katotohanang ito batay sa isang napakasimple ngunit mahalagang tuntuning biblikal. Itinuturo ng tuntuning ito na ang katotohanan ay pinagtibay sa pamamagitan ng patotoo ng dalawa.

Sa patotoo ng dalawang saksi, o ng tatlong saksi, ay ilalapat ang parusang kamatayan sa taong karapat-dapat sa kamatayan; ngunit sa patotoo ng isang saksi ay hindi ilalapat ang parusang kamatayan. Deuteronomio 17:6.

Hindi dapat bumangon ang isang saksi laban sa isang tao dahil sa anumang kalikuan, o sa anumang kasalanan, sa alinmang kasalananang kaniyang nagawa; sa bibig ng dalawang saksi, o sa bibig ng tatlong saksi, ay matatag ang usapin. Deuteronomio 19:15.

Ito ang ikatlong pagkakataon na paroroon ako sa inyo. Sa bibig ng dalawa o tatlong saksi ay mapagtibay ang bawat salita. 2 Corinto 13:1.

Huwag mong tanggapin ang paratang laban sa isang nakatatanda, maliban kung sa harap ng dalawa o tatlong saksi. 1 Timoteo 5:19.

Ipinahayag ng propesiya sa Bibliya ang pagbagsak ng sinaunang Ehipto sa paghatol ng Diyos laban sa mapaghimagsik na Faraon nito. Ipinahayag ng propesiya sa Bibliya ang pag-angat at pagbagsak ng sinaunang Babilonia, kasabay ng pagharap ng Diyos sa mga mapaghimagsik na hari nito.

Gayundin, ipinahayag ng propesiya sa Bibliya ang pag-angat at pagbagsak ng imperyo ng paganong Roma, at kinilala at hinarap ang mga tiwaling kinatawan ng Roma. Ang pagkamatatag at di-nagbabago ng karakter ng Diyos ay nagpapakilala na ang pinakamahalagang kahariang binanggit sa propesiya sa Bibliya—ang halimaw na mula sa lupa sa Pahayag labintatlo—ay walang pasubaling kikilalanin ng propesiya sa Bibliya.

Kapag natupad ang propesiya hinggil sa hayop na mula sa lupa sa Apocalipsis 13, ang Iglesia ng Diyos ay makikipagtunggali sa pampulitika at panrelihiyong pamunuan ng hayop na mula sa lupa, gaya ng propetikong inilarawan nina Moises, Daniel, at Cristo. Ang propetikong papel ng Estados Unidos sa wakas ng sanlibutan ay pangunahing paksa ng propesiya sa Bibliya. Habang ating tinatalakay ang biblikal na impormasyon na tumutukoy sa papel ng Estados Unidos sa propesiya sa Bibliya, gagamit tayo ng mga tuntuning matatagpuan sa loob ng Bibliya, sapagkat ang Salita ng Diyos ay hindi nangangailangan ng anumang pagpapakahulugang pantao. Ang sinaunang Israel ay binigyan ng mga tuntuning seremonyal, mga tuntunin sa kalusugan, sampung tuntuning moral, mga tuntunin sa agrikultura, at marami pang iba. Ang Diyos ay Diyos ng kaayusan.

Ang lahat ng bagay ay gawin nang maayos at may kaayusan. 1 Corinto 14:40.

Ang talaang biblikal ay hindi nagbibigay ng anumang patotoo na nagpapahiwatig na ang sinuman ay pagpapalain sa simpleng pagwawalang-bahala sa mga tuntuning ibinigay ng Diyos. Sino ang makaaasa na pagpapalain kung babalewalain niya ang mga tuntunin sa pagpapakahulugan ng propesiya na itinatag sa loob ng Bibliya at sa pamamagitan ng Bibliya para sa layunin ng pag-aaral ng propesiya?

Halikayo ngayon, at tayo’y magkatuwiranang, wika ng Panginoon: Bagaman ang inyong mga kasalanan ay kasing-pula ng karmesin, magiging puti gaya ng niyebe; bagaman mapula ang mga ito na parang krimson, magiging gaya ng lana. Isaias 1:18.

Habang ginagamit natin ang mga alituntunin ng Banal na Kasulatan, pahihintulutan natin ang Banal na Kasulatan na tiyakin at patunayan kung ang mga alituntuning iyon ay tunay o huwad. Gaya ng sa lahat ng iba’t ibang alituntunin ng Diyos, laging may satanikong huwad na katapat ang mga iyon. Samakatuwid, isang pangangailangan na, kapag ang isang alituntunin ay ginagamit upang itatag ang isang katotohanan, kapwa ang natukoy na katotohanan at ang ginamit na alituntunin ay dapat subukin.

Mga minamahal, huwag ninyong paniwalaan ang bawat espiritu, kundi subukin ninyo ang mga espiritu kung sila’y sa Diyos, sapagkat maraming bulaang propeta ang nagsilabas sa sanlibutan. 1 Juan 4:1.

Isa pang layunin, bukod sa pagtukoy sa propetikong gampanin ng Estados Unidos sa pag-aaral na ito, ay ang pagtukoy sa lihim na mensahe mula sa Aklat ng Pahayag na itinago ni Jesus hanggang sa partikular na salinlahing ito.

Ang mga bagay na lihim ay sa Panginoon nating Diyos; ngunit ang mga bagay na nahayag ay sa atin at sa ating mga anak magpakailanman, upang ating maisagawa ang lahat ng mga salita ng kautusang ito. Deuteronomio 29:29.

Ang mga lihim na propetiko ng Diyos na ibinubunyag ay para sa layuning pahintulutan ang mga tumatanggap ng lihim na tuparin ang Kanyang kautusan. Magagawa lamang ng mga tao na tuparin ang Kanyang kautusan kung ito'y nakasulat sa kanilang puso. Ang lihim na inaalisan ng tatak sa Aklat ng Pahayag ay bahagi ng proseso ng Espiritu Santo sa pagsusulat ng kautusan ng Diyos sa ating kaloob-looban at sa ating mga puso. Ang lihim na ibinubunyag sa bayan ng Diyos, kapag at kung ito'y tinanggap sa pamamagitan ng pananampalataya, ay nagtatatag ng bagong tipan.

Narito, darating ang mga araw, wika ng Panginoon, na gagawa ako ng isang bagong tipan sa sambahayan ng Israel, at sa sambahayan ng Juda: hindi ayon sa tipang ginawa ko sa kanilang mga ama, noong araw na hinawakan ko sila sa kamay upang ilabas sila mula sa lupain ng Egipto; na ang aking tipan ay kanilang sinira, bagaman ako'y naging asawa nila, wika ng Panginoon: Ngunit ito ang magiging tipan na gagawin ko sa sambahayan ng Israel; Pagkaraan ng mga araw na iyon, wika ng Panginoon, ilalagay ko ang aking kautusan sa kanilang kaloob-looban, at isusulat ko ito sa kanilang mga puso; at ako'y magiging kanilang Diyos, at sila'y magiging aking bayan. Jeremias 31:31-33.

Sa mga huling araw ng kasaysayan ng daigdig na ito, ang tipan ng Diyos sa Kanyang bayang tumutupad sa mga utos ay muling paninibaguhin. Review and Herald, Pebrero 26, 1914.

Pahayag 1:1-3 Ang Pangwakas na Mensaheng Babala:

Ang Pahayag ni Jesucristo, na ibinigay sa kaniya ng Diyos, upang ipakita sa kaniyang mga alipin ang mga bagay na dapat maganap sa di-magtatagal; at ito'y kaniyang isinugo at ipinahiwatig sa pamamagitan ng kaniyang anghel sa kaniyang alipin na si Juan; na nagpatotoo sa salita ng Diyos, at sa patotoo ni Jesucristo, at sa lahat ng mga bagay na nakita niya. Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito, at tumutupad sa mga bagay na nasusulat dito; sapagkat malapit na ang panahon. Apocalipsis 1:1-3.

Ang unang tatlong talata ng unang kabanata ng Pahayag ay nagsasaad na ang "Pahayag ni Jesucristo" ang pangwakas na mensahe para sa sangkatauhan. Ito ay maliwanag na isang mensahe, sapagkat ang "Pahayag ni Jesucristo" ay ipinagkaloob sa Kaniya ng Ama sa Langit upang ipakita sa Kaniyang mga lingkod kung ano ang "dapat maganap sa madaling panahon."

Tayo'y inuutusang isaalang-alang na ang "Espiritu Santo ay humubog nang gayon sa mga bagay, kapwa sa pagbibigay ng propesiya" at gayundin "sa mga pangyayaring inilarawan."

"Ang Banal na Espiritu ay inayos nang gayon ang mga bagay-bagay, kapuwa sa pagbibigay ng propesiya at sa mga pangyayaring inilarawan, upang ituro na ang taong kasangkapan ay dapat ilayo sa paningin, nakukubli kay Cristo, at na ang Panginoong Diyos ng langit at ang Kanyang kautusan ay dapat dakilain. Basahin ang aklat ni Daniel. Alalahanin, punto por punto, ang kasaysayan ng mga kahariang kinakatawan doon." Testimonies to Ministers, 112.

Ang "mga pangyayaring inilalarawan" at gayundin ang "pagkakaloob ng propesiya" sa mga unang tatlong talata ng unang kabanata ng Pahayag ay partikular na nagpapakita ng hakbang-hakbang na proseso kung paano ipinapahayag ng Diyos ang Kanyang mensahe sa mga tao, at tinutukoy din na ang mensaheng ipinapahayag ay tinatawag na "ang Pahayag ni Jesucristo."

Pagkatapos, gumawa si Jesucristo ng dalawang bagay ukol sa mensaheng tinanggap niya mula sa Diyos. Ipinadala niya ang mensahe sa pamamagitan ng kaniyang anghel, at ipinahiwatig din niya ang kaniyang mensahe sa pamamagitan ng anghel na iyon. Pagkatapos, dinala ng kaniyang anghel ang mensahe kay propetang Juan, na isinulat ni Juan at ipinadala sa mga iglesia para sa iyo at sa akin. Ang unang tatlong talata ay "sa gayong paraan hinubog" ng "Espiritu Santo" upang bigyang-diin kapwa ang "mensahe" at ang "proseso ng komunikasyon" na sangkot sa paghahatid ng mensahe.

Ang tatlong talatang ating pinag-aaralan ay naglalahad ng panghuling mensahe sa sangkatauhan, ngunit hindi lamang basta panghuling mensahe—higit na mahalaga, ang tatlong talatang ito ay kumakatawan sa panghuling mensaheng “babala” sa planetang Lupa. Nakikilala ang katangiang “babala” ng mensaheng ito kapag may isang uri ng mga tao na tinutukoy bilang “mapapalad” sapagkat binasa, pinakinggan, at iningatan nila “ang mga bagay na nasusulat doon.” May isang uri ng mga tao na hindi magbabasa ni makikinig sa isang babalang kinakatawan bilang “Ang Pahayag ni Jesucristo.” Hindi maaaring sila ay mapalad. Malinaw na kung may isang uri na mapalad dahil sa pagbabasa, pakikinig, at pag-iingat ng mga bagay na nasusulat, may isang uri naman na hindi mapalad. Magbabasa, makikinig, at mag-iingat ba ang isang tao ng mensahe ng Pahayag ni Jesucristo? Kung gayon, siya’y magiging mapalad; kung hindi, siya’y susumpain.

“Wika ng propeta: ‘Mapalad ang bumabasa’—may mga hindi magbabasa; hindi para sa kanila ang pagpapala. ‘At ang mga nakikinig’—mayroon ding mga tumatangging makinig ng anuman hinggil sa mga propesiya; hindi para sa uring ito ang pagpapala. ‘At tinutupad ang mga bagay na nasusulat dito’—marami ang tumatangging tumalima sa mga babala at mga tagubilin na nakapaloob sa Apocalipsis; wala isa man sa mga ito ang makaaangkin ng ipinangakong pagpapala. Lahat ng tumutuya sa mga paksa ng propesiya at nangungutya sa mga simbolong dito’y ibinigay nang solemne, lahat ng tumatangging magbago ng kanilang pamumuhay at maghanda sa pagparito ng Anak ng tao, ay hindi pagpapalain.” *The Great Controversy*, 341.

Ang pariralang "malapit na ang panahon" sa ikatlong talata ay tumutukoy na ito ay isang tiyak na panahon kung kailan darating sa kasaysayan ang huling mensaheng babala. "Ang panahon,"—(isang tiyak na panahon)—"ay malapit na." Isang tiyak na panahon ang malapit nang dumating, sapagkat ito’y malapit na, at nauunawaan ng bayan ng Diyos (na kinakatawan ni Juan) ang mensahe bago dumating ang "panahon." Isinulat ni Juan ang aklat ng Apocalipsis sa dakong huli ng unang siglo, gayunman, itinutukoy ng mga talatang ito na magkakaroon ng isang punto sa kasaysayan, matagal na pagkaraan ng taong 100, kung kailan ipapahayag ang pangwakas na mensaheng babala. Kapag ang "panahon ay" "malapit na," ang mensaheng nagtutukoy sa "mga bagay na kailangang maganap sa lalong madaling panahon" ay ihahayag sa mga lingkod ng Diyos.

Sa seryeng ito ng mga artikulo, gagamitin ang Bibliya at ang mga sulatin ni Ellen White bilang awtoridad upang pagtibayin ang aming pagpapaliwanag hinggil sa mga talatang biblikal na aming sinisipi.

Sasangguniin din natin ang mga panuntunan ng pagpapakahulugan sa propesiya na tinipon ni William Miller at ang mga panuntunang itinukoy sa kalipunang pinamagatang Prophetic Keys. Gagamitin din natin ang propetikong pag-aaral na tinatawag na Habakkuk’s Tables.

Hindi namin nilalayong bigyan ng depinisyon ang bawat tuntuning aming ginagamit. Alang-alang sa ikli, tutukoy na lamang kami sa kalipunang Prophetic Keys para sa sinumang nagnanais na magbasa ng higit na masusing pagpapatunay hinggil sa tuntunin. Sa pamamagitan ng seryeng Habakkuk's Tables, nilalayan naming tukuyin ang ilang paglalahad kung saan ang isang paksang saglit lamang naming tatalakayin ay tinatalakay nang higit na malalim.

Habang isinasagawa natin ang pag-aaral sa aklat ng Pahayag, hinihikayat namin ang tugon ng publiko, subalit tutugunan lamang namin ang mga ambag na nakatutulong sa nagpapatuloy na pag-aaral. Ang aming pagtalakay ay sasaklaw sa kasalukuyang serye ng mga paglalahad, sa mga tuntuning propetiko na aming ipinairal, at sa mga impormasyong matatagpuan sa mga Talahanayan ni Habakkuk.

Ang Pahayag ni Jesucristo, na ibinigay sa kaniya ng Diyos, upang ipakita sa kaniyang mga alipin ang mga bagay na dapat maganap sa di-magtatagal; at ito'y kaniyang isinugo at ipinahiwatig sa pamamagitan ng kaniyang anghel sa kaniyang alipin na si Juan; na nagpatotoo sa salita ng Diyos, at sa patotoo ni Jesucristo, at sa lahat ng mga bagay na nakita niya. Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito, at tumutupad sa mga bagay na nasusulat dito; sapagkat malapit na ang panahon. Apocalipsis 1:1-3.

Ang salitang Griyego na isinalin bilang "signified" ay nangangahulugang "ipahiwatig." Ipinadala niya ang mensahe sa pamamagitan ng "kaniyang" anghel, at ipinahiwatig niya ito sa pamamagitan ng "kaniyang" anghel. Ang "kaniyang" anghel ay si Gabriel.

Ang mga salita ng anghel, 'Ako si Gabriel, na nakatayo sa harapan ng Diyos,' ay nagpapakita na siya'y may hawak na katungkulang lubhang marangal sa mga hukuman ng langit. Nang siya'y dumating na may mensahe para kay Daniel, sinabi niya, 'Walang sinumang magtataguyod na kasama ko sa mga bagay na ito, kundi si Miguel [Cristo], ang inyong Prinsipe.' Daniel 10:21. Tungkol kay Gabriel ay nagsasalita ang Tagapagligtas sa Apocalipsis, na nagsasabing, 'Ipinadala Niya ito at ipinahiwatig sa pamamagitan ng Kaniyang anghel sa Kaniyang lingkod na si Juan.' Apocalipsis 1:1." The Desire of Ages, 99.

Ang anghel na si Gabriel ay isinusugo taglay ang mensahe, at ang anghel na si Gabriel ay kumakatawan din sa mensahe. Kapag ang sangkatauhan ay dumarating sa isang yugto sa kasaysayan na "the time is at hand" para ihayag ang pangwakas na mensaheng babala, ang naturang pangwakas na mensahe ay kinakatawan ng isang anghel. Sa aklat ng Apocalipsis, ang "mga mensahe" ay madalas na kinakatawan ng mga anghel, at siyempre ang salitang Griyego na isinalin bilang "anghel" sa Apocalipsis ay nangangahulugang sugo.

Bawat pagpapahayag ng katotohanan ng Diyos na dumating sa kasaysayan ay tiyak na isang pagpapahayag ni Jesu-Cristo, ngunit ang "Pahayag ni Jesu-Cristo" sa unang kabanata ng Aklat ng Pahayag ay ang pangwakas na babala sa sangkatauhan, at ito'y nagaganap sa isang tiyak na sandali na inilalarawan bilang isang "panahon." Mayroon pang isang bahagi sa Aklat ng Pahayag kung saan binanggit ni Juan na "malapit na ang panahon." Ang nasabing bahagi ay nagbibigay ng ikalawang saksi upang subukin ang mga paunang pahayag na aking ginawa hinggil sa mga talatang isa hanggang tatlo.

At sinabi niya sa akin, Ang mga salitang ito ay tapat at totoo: at ang Panginoon Diyos ng mga banal na propeta ay nagsugo ng Kanyang anghel upang ipakita sa Kanyang mga alipin ang mga bagay na dapat maganap sa di-maglalaon. Narito, ako'y madaling pumaparito: mapalad ang nag-iingat ng mga salita ng propesiya ng aklat na ito.

At ako, si Juan, ay nakita ko ang mga bagay na ito at narinig ko ang mga ito. At nang aking marinig at makita, ako'y nagpatirapa upang sumamba sa harapan ng mga paa ng anghel na sa akin ay nagpakita ng mga bagay na ito.

At sinabi niya sa akin, Ingatan mong huwag mo itong gawin: sapagkat ako'y kapuwa mo lingkod, at ng iyong mga kapatid na mga propeta, at ng mga tumutupad sa mga salita ng aklat na ito: sumamba ka sa Diyos.

At sinabi niya sa akin, Huwag mong selyuhan ang mga salita ng hula ng aklat na ito: sapagkat malapit na ang panahon. Ang liko, magpakaliko pa rin; at ang marumi, magpakarumi pa rin; at ang matuwid, magpakatuwid pa rin; at ang banal, magpakabanal pa rin. Apocalipsis 22:6-11.

Sa katapusan ng aklat ng Pahayag, nasusumpungan natin ang gayunding paksa tulad ng sa pasimula ng Pahayag. Muling tinutukoy ang proseso ng pagpapahayag at ang mensahe kapag "ang Panginoong Diyos" ay "nagpadala ng kaniyang anghel upang ipakita sa kaniyang mga lingkod ang mga bagay na kailangang maganap sa lalong madaling panahon." At sa sandaling maipakita sa mga lingkod ang mensaheng tumutukoy sa "mga bagay na kailangang maganap sa lalong madaling panahon," kaagad ipinahahayag ni Cristo na Siya'y madaling pumaparito. Ito ang mensaheng nauuna sa ikalawang pagparito ni Cristo, kaya ito ang panghuling babalang mensahe—yaon ding mismong mensaheng kinakatawan bilang "ang Pahayag ni Jesucristo" sa talatang isa ng unang kabanata. Ang pagpapalang ipinangako sa unang tatlong talata ng Pahayag ay inuulit sa pahayag na "mapalad ang tumutupad sa mga salita ng propesiya ng aklat na ito."

Sa mga talatang ito ay nasusumpungan natin ang isang pagpapalawak ng proseso ng pakikipagtalastasan na itinakda sa unang kabanata, sapagkat makikita natin na pagkaraang iparating ni Gabriel ang mensahe kay Juan, si Juan ay lubhang nalipos ng pagkamangha sa mensahe kaya't ninais niyang sumamba kay Gabriel; at pagkatapos ay ginamit niya ang di-pagkaunawa ni Juan upang ipahayag na ang mga anghel sa langit, ang mga propeta sa lupa, at lahat ng tumatalima sa mga salita ng mensahe, ay mga "kapwa lingkod" na nararapat sumamba sa Diyos-Manlilikha, hindi sa nilikha ng Diyos.

Ang mga talatang ito ay naglalarawan ng gayunding mga pangyayari at mensahe na ating pinagbubulay-bulayan sa unang kabanata. Inuulit nila ang mga pahayag na tapat at tunay na nagpapakita sa mga lingkod ng Diyos kung ano ang kinakailangang maganap sa di-magtatagal. Muling inilalagay ang mensahe sa balangkas ng proseso ng pakikipagtalastasan sa pagitan ng Diyos at ng Kanyang mga lingkod. Sa ikadalawampu't dalawang kabanata ay nasusumpungan pa natin ang higit pang katibayan na ang mensahe ay ang pangwakas na babala, sapagkat ang "panahon" na "malapit na" ay minamarkahan bilang nagaganap kaagad bago magsara ang probasyon ng tao; sapagkat ang pagbigkas na, "ang di-makatarungan, hayaang manatiling di-makatarungan; at ang marumi, hayaang manatiling marumi; at ang matuwid, hayaang

manatiling matuwid; at ang banal, hayaang manatiling banal," ay nagmamarka sa pagsasara ng probasyon, na nagmamarka rin sa pasimula ng pitong huling salot, na siya namang nagwawakas sa Ikalawang Pagparito ni Cristo.

“Nang panahong yaon ay titindig si Miguel, ang dakilang Prinsipe na tumatayo para sa mga anak ng iyong bayan; at magkakaroon ng panahon ng kapighatian, na gaya ng kailanma'y hindi pa naganap mula nang magkaroon ng isang bansa hanggang sa panahong yaon; at sa panahong yaon ay maliligtas ang iyong bayan, bawat masusumpungang nakasulat sa aklat.” Daniel 12:1.

Kapag nagwakas ang mensahe ng ikatlong anghel, ang awa ay hindi na namamagitan para sa mga may sala na naninirahan sa lupa. Natapos na ng bayan ng Diyos ang kanilang gawain. Tinanggap nila ang “huling ulan,” “ang pagpapanariwa mula sa harapan ng Panginoon,” at sila’y handa na para sa oras ng pagsubok na nasa kanilang harapan. Ang mga anghel ay nagmamadaling paroo’t parito sa langit. Isang anghel na nagbabalik mula sa lupa ang nagpapahayag na natapos na ang kaniyang gawain; ang pangwakas na pagsubok ay dumating na sa sanlibutan, at ang lahat ng nagpatunay ng kanilang katapatan sa mga banal na tuntunin ay tumanggap ng “tatak ng buháy na Diyos.” Pagkatapos ay itinitigil ni Jesus ang Kanyang pamamagitan sa santuwaryo sa itaas. Itinataas Niya ang Kanyang mga kamay at sa malakas na tinig ay nagsasabi, “Naganap na;” at inalis ng buong hukbo ng mga anghel ang kanilang mga korona habang ginagawa Niya ang taimtim na pahayag: “Ang di-matuwid, magpatuloy sa pagiging di-matuwid; at ang marumi, magpatuloy sa pagiging marumi; at ang matuwid, magpatuloy sa pagiging matuwid; at ang banal, magpatuloy sa pagiging banal.” Apocalipsis 22:11. Bawat usapin ay napagpasiyahan na para sa buhay o kamatayan. Ang Dakilang Tunggalian, 613.

Sa simula at sa katapusan ng Aklat ng Pahayag ay iisang salaysay ang inihaharap. Ang pag-uugnay sa dalawang siping ito ay nagbibigay-daan upang maunawaan na ang "Pahayag ni Jesu-Cristo" ang pangwakas na mensaheng babala sa sangkatauhan bago ang Ikalawang Pagparito ni Cristo. Ang mensaheng ito ay simbolikong kinakatawan ng isang anghel na dumarating bago sumapit ang pagsasara ng probasyon. Hinahati ng mensahe ang sangkatauhan sa dalawang uri batay sa kung binabasa, dinirinig, at tinutupad nila ang mensaheng ibinubukas mula sa pagkakaselyo kapag "malapit na ang panahon,"—kaagad bago magsara ang probasyon.

Habang tayo’y lumalapit sa pagtatapos ng kasaysayan ng sanlibutang ito, ang mga propesiya hinggil sa mga huling araw ay lalo’t higit na nangangailangan ng ating masusing pag-aaral. Ang huling aklat ng Bagong Tipan ay punô ng katotohanang kailangan nating maunawaan. Binulag ni Satanas ang mga pag-iisip ng marami, kaya’t malugod nilang tinatanggap ang anumang dahilan upang huwag pag-aralan ang Apocalipsis.

Ang Aklat ng Pahayag, kaugnay ng Aklat ni Daniel, ay nangangailangan ng masusing pag-aaral. Nawa’y isaalang-alang ng bawat gurong may takot sa Diyos kung paano lalong malinaw na maunawaan at maipahayag ang Ebanghelyo na ang ating Tagapagligtas ay personal na dumating upang ipaalam sa Kaniyang lingkod na si Juan,—‘Ang pahayag ni Jesucristo, na ibinigay sa Kaniya ng Diyos, upang ipakita sa Kaniyang mga lingkod ang mga bagay na malapit nang maganap.’ Walang sinuman ang dapat panghinaan ng loob sa kaniyang

pag-aaral ng Pahayag dahil sa waring mahiwagang mga sagisag nito. ‘Kung ang sinuman sa inyo ay nagkukulang sa karunungan, humingi siya sa Diyos, na nagbibigay nang sagana sa lahat ng tao, at hindi nanunumbat.’ ‘Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng hulang ito, at tumutupad sa mga bagay na nakasulat dito; sapagkat malapit na ang panahon.’ Dapat nating ipahayag sa sanlibutan ang mga dakila at napakaseryosong katotohanang nilalaman ng Aklat ng Pahayag. Sa mismong mga panukala at simulain ng iglesya ng Diyos ay dapat pumasok ang mga katotohanang ito. Dapat magkaroon ng mas masusi at mas masikap na pag-aaral ng aklat na ito, at ng mas taimtim na paglalahad ng mga katotohanang taglay nito—mga katotohanang nauukol sa lahat ng nabubuhay sa mga huling araw na ito. Lahat ng naghahanda upang salubungin ang kanilang Panginoon ay dapat gawing paksa ng taimtim na pag-aaral at pananalangin ang aklat na ito. Ito mismo ang ipinahihiwatig ng pangalan nito,—isang pahayag ng mga pinakamahahalagang pangyayaring magaganap sa mga huling araw ng kasaysayan ng mundong ito. Si Juan, dahil sa kaniyang tapat na pagtitiwala sa salita ng Diyos at sa patotoo ni Cristo, ay ipinatapon sa Isla ng Patmos. Ngunit ang kaniyang pagkakatapon ay hindi siya inihiwalay kay Cristo. Dinalaw ng Panginoon ang Kaniyang tapat na lingkod sa kaniyang pagkakatapon, at pinagkalooban siya ng mga tagubilin hinggil sa mga bagay na darating sa sanlibutan.

Ang tagubiling ito ay may pinakadakilang kahalagahan para sa atin; sapagkat nabubuhay tayo sa mga huling araw ng kasaysayan ng daigdig na ito. Di maglalaon ay papasok tayo sa katuparan ng mga pangyayaring ipinakita ni Cristo kay Juan na magaganap. Samantalang inilalahad ng mga sugo ng Panginoon ang mga taimtim na katotohanang ito, dapat nilang maunawaan na ang kanilang tinatalakay ay mga paksang may kabuluhang walang hanggan, at dapat nilang hangarin ang bautismo ng Espiritu Santo, upang sila’y magsalita, hindi ng kanilang sariling mga salita, kundi ng mga salitang ipinagkaloob sa kanila ng Diyos.

Ang Aklat ng Pahayag ay dapat buksan para sa mga tao. Marami ang naturuang ito’y isang selyadong aklat, ngunit ito’y selyado lamang sa mga tumatanggi sa katotohanan at liwanag. Ang mga katotohanang taglay nito ay dapat ipahayag, upang magkaroon ang mga tao ng pagkakataong maghanda para sa mga pangyayaring malapit nang magaganap. Ang Mensahe ng Ikatlong Anghel ay dapat iharap bilang tanging pag-asa para sa kaligtasan ng isang napapahamak na sanlibutan.

Ang mga panganib ng mga huling araw ay nasa atin na, at sa ating gawain ay tungkulin nating balaan ang mga tao tungkol sa panganib na kanilang kinalalagyan. Huwag hayaang hindi talakayin ang mga kaseryosong tagpong inihayag ng propesiya na malapit nang magaganap. Tayo ay mga sugo ng Diyos, at wala tayong panahong dapat aksayahin. Yaong mga nagnanais maging mga kamanggagawa ng ating Panginoong Jesucristo ay magpapakita ng lubos na interes sa mga katotohanang nasusumpungan sa aklat na ito. Sa pamamagitan ng panulat at tinig ay pagsisikapan nilang gawing malinaw ang mga kahanga-hangang bagay na mula sa langit ay pumarito si Cristo upang ihayag. Signs of the Times, Hulyo 4, 1906.

Mahigit isang daang taon na ang nakalipas, noong 1906, ipinabatid sa atin na malapit na “tayo ay papasok sa katuparan ng mga pangyayaring ipinakita ni Cristo kay Juan na magaganap.” Ang mensahe ay nakatatakan pa noong 1906. Mahalaga na maunawaan na ang mensahe ng Pahayag ni

Jesu-Cristo ay ibinubukas sa bayan ng Diyos bago pa maganap ang mga pangyayari. Sinabi sa atin na ang aklat ng Pahayag “ay ang mismong ipinahihiwatig ng pangalan nito—isang pahayag ng mga pinakamahahalagang pangyayaring magaganap sa mga huling araw ng kasaysayan ng daigdig na ito.”

Ibinubukas ang mga ito upang ang bayan ng Diyos ay makapagbigay ng babala, upang yaong mga nakikinig sa babala ay “magkaroon ng pagkakataong maghanda para sa mga pangyayaring malapit nang maganap.” Dapat pansinin (sapagkat kinakatawan ni Juan ang bayan ng Diyos sa kasaysayan kung kailan dapat ipahayag ang mensahe) na tinukoy ni Juan ang dalawang isyung dahilan ng pag-uusig laban sa kanya. Ito ay “dahil sa kaniyang tapat na pagtitiwala sa salita ng Diyos, at sa patotoo ni Cristo,” na siya ay “ipinatapon sa Pulo ng Patmos.” Ipinatapon siya sapagkat tinanggap niya kapwa ang Bibliya at ang Espiritu ng Propesiya, na siyang “patotoo ni Jesus.”

At ako’y nagpatirapa sa kanyang mga paa upang siya’y sambahin. At sinabi niya sa akin, Huwag mong gawin iyan: ako’y kapwa lingkod mo at ng iyong mga kapatid na nagtataglay ng patotoo ni Jesus: sambahin mo ang Diyos: sapagkat ang patotoo ni Jesus ay ang diwa ng propesiya. Apocalipsis 19:10.

Si Juan ay kumakatawan sa isang sambayanan sa wakas ng sanlibutan na nakauunawa ng mensahe ng Pahayag ni Jesucristo, at inuusig dahil sa kanilang paninindigan sa kapwa Bibliya at Espiritu ng Propesiya.

Sa unang tatlong talata ng unang kabanata, binibigyang-diin ang proseso ng pakikipag-ugnayan sa pagitan ng Diyos Ama at ng kaniyang mga lingkod. Ang ika-dalawampu’t dalawang kabanata ay nagdaragdag sa salaysay hinggil sa prosesong ito ng pakikipag-ugnayan. Ang dalawang sipi ay kumakatawan sa pasimula at sa wakas ng aklat ng Pahayag, at magkasama nilang inilalahad nang masusi ang gampanin ni Juan sa paglalarawang propetiko. Hindi lamang siya ang sumulat ng mga salita ng Pahayag, kundi kumakatawan din siya sa mga nasa katapusan ng sanlibutan na nagpapahayag ng huling mensaheng babala.

Ang Panginoon ang nagbigay ng salita; napakalaki ang pulutong ng mga naghayag nito. Mga Awit 68:11

Nakita at narinig ni Juan ang mga "bagay" na bumubuo ng mensahe, at iniutos sa kanya na isulat at ipadala ang mensahe sa mga iglesia.

Na sinasabi: Ako ang Alpha at ang Omega, ang una at ang huli; at ang anumang iyong nakikita, isulat mo sa isang aklat, at ipadala mo ito sa pitong iglesia na nasa Asya: sa Efeso, at sa Esmirna, at sa Pergamo, at sa Tiatira, at sa Sardis, at sa Filadelfia, at sa Laodicea. Apocalipsis 1:19.

Ang kanyang “narinig” at “nakita” ay ipinag-utos sa kanya na isulat at ipadala sa pitong iglesia sa Asya Menor, ngunit pagdating sa bawat isa sa mga iglesia, si Jesus ang tuwirang nagdikta ng mga mensahe kay Juan, sapagkat ang bawat mensahe sa bawat isa sa pitong iglesia ay nagsisimula sa pariralang “At sa anghel ng iglesia sa ... isulat mo.” Si Jesus ang nagdikta ng mga indibiduwal na mensahe sa mga iglesia.

Idinikta ni Jesus kay Juan, at sinabi rin niya kay Juan na isulat ni Juan ang mga nakita at narinig ni Juan, at minsan ay sinabi niya kay Juan na "huwag" isulat ni Juan ang narinig ni Juan.

At siya'y sumigaw nang malakas, na gaya ng pag-ungal ng isang leon; at nang siya'y sumigaw, ang pitong kulog ay nagpahayag ng kanilang mga tinig. At nang maipahayag na ng pitong kulog ang kanilang mga tinig, ako'y magsusulat na sana; at narinig ko ang isang tinig mula sa langit na nagsasabi sa akin, Selyuhan mo ang mga bagay na ipinahayag ng pitong kulog, at huwag mo yaon isulat. Apocalipsis 10:3, 4.

Sinabihan si Juan na selyuhan ang winika ng pitong kulog, at sa gayon ay sinelyuhan niya ang mensahe ng pitong kulog, gaya ng inatasan si Daniel na selyuhan ang kaniyang aklat hanggang sa panahon ng kawakasan.

Nguni't ikaw, O Daniel, isarado mo ang mga salita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng kawakasan: marami ang paroo't parito, at ang kaalaman ay madaragdagan. . . . At sinabi niya, Humayo ka, Daniel: sapagka't ang mga salita ay nasarhan at natatakan hanggang sa panahon ng kawakasan. Daniel 12:4, 9.

Pagkatapos na ang pitong kulog na ito ay nagsalita, dumating kay Juan ang tagubilin, gaya ng dumating kay Daniel, hinggil sa munting aklat: "Tatakan mo ang mga bagay na sinalita ng pitong kulog." The Seventh-day Adventist Bible Commentary, tomo 7, 971.

Ang ating kinikilala ay ito: na sa kapwa pasimula at wakas ng Aklat ng Pahayag ay may isang mensaheng tinukoy. Maging ang paraan ng pagpapahayag ng mensaheng iyon ay tinukoy din. Tahasang tinalakay ang gampanin ni Juan sa pagpapahayag ng mensahe. May mga pagkakataon na isinulat lamang niya ang kanyang nakita at narinig. Sa ibang pagkakataon ay diniktahan siya, at minsan ay sinabihan siyang huwag isulat ang kanyang narinig. Ang mensahe ng Pahayag ni Jesu-Cristo ay ibinigay ng Ama kay Jesus, kay Gabriel, at pagkatapos ay sa propetang si Juan, na binigyan ng tungkuling isulat ang mensahe at ipadala ito sa mga iglesia.

Isulat mo ang mga bagay na iyong nakita, at ang mga bagay na umiiral, at ang mga bagay na mangyayari pagkatapos ng mga ito. Apocalipsis 1:19.

Maaaring mabasa ang talata at hindi mapansin ang prinsipyong propetiko na tinukoy sa utos kay Juan na sumulat. Ang pagsulat ng mga "bagay" na nakita at narinig ay ang pagtatala ng kasalukuyang kasaysayan, sapagkat sa panahon ni Juan umiiral ang mga "bagay" na iyon. Ang pagtatala ng kasalukuyang kasaysayan, at sa gayong paraan ay kasabay na isinusulat ang mga bagay na mangyayari pa sa hinaharap, ang pangunahing tuntuning propetiko sa aklat ng Pahayag. Si Juan ay ginamit upang bigyang-diin at ilarawan ang mismong prinsipyong iyon at ang kahalagahan nito, sapagkat sa esensya ay inutusan siyang isulat "ang mga bagay na naririto ngayon," at sa paggawa nito ay kanyang isusulat din "ang mga bagay na mangyayari pa pagkatapos nito," sapagkat ang kasaysayan ay umuulit. Ang pamamaraang propetikong ito ay ang lagda ni Jesus, sapagkat ang lagda ay isang pangalan at ang Kanyang pangalan sa unang kabanata ng Pahayag ay ang Alpha at Omega. Kanyang iniuugnay ang wakas sa pasimula.

Sinisimulan pa lamang natin ang pag-aaral ng “Ang Pahayag ni Jesucristo,” at kasalukuyan nating tinatalakay ang unang tatlong talata ng unang kabanata. Ang pangwakas na mensaheng babala na pinamagatang “Ang Pahayag ni Jesucristo” ay ipinabatid mula sa Amang nasa Langit kay Jesus, kay Gabriel, hanggang kay Juan, na siya namang nagtala nito sa isang aklat upang ipadala sa mga iglesia. Sapagkat ang mensahe ay tuwirang pinamagatang “Ang Pahayag ni Jesucristo,” mahalagang pansinin na, sa lahat ng mga bahagi na nasulat para sa mga tao sa pamamagitan ng kinasihang Salita na naghahayag kay Cristo, ang isang katangian tungkol sa kung sino at ano si Jesus ay inilalarawan sa gawaing pagtatala ni Juan ng mensahe. Habang isinusulat niya ang mga bagay na noon ay umiiral, isinusulat din niya ang mga bagay na mangyayari pa.

Ang katotohanang nauulit ang kasaysayan ay naipakikita kapag sumusulat si Juan ng isang babala para sa kanyang kapanahunan, na siya ring babala para sa panahong darating. Nang sumulat si Juan sa pitong iglesia sa pasimula ng iglesiang Kristiyano, nagsusulat din siya ng isang babala para sa iglesiang Kristiyano sa wakas ng sanlibutan. Ang katangiang ito ng pagkatao ni Kristo ay inilalarawan kapag si Kristo ay tinatawag na ang Alfa at Omega, o ang pasimula at ang wakas, o ang una at ang huli. Sa katunayan, kinikilala ng Bibliya ang katangiang ito ng pagkatao ni Kristo bilang siyang nagpapatunay na siya ang tanging Diyos.

Sa unang kabanata ng Apocalipsis, nasusumpungan natin si Hesus na nagpapakilala sa Kaniyang sarili bilang ang Alfa at ang Omega.

Ako’y nasa Espiritu nang araw ng Panginoon, at sa likuran ko’y nakarinig ako ng isang malakas na tinig, na gaya ng tunog ng pakakak, na nagsasabi, Ako ang Alpha at ang Omega, ang una at ang huli; at ang anumang nakikita mo, isulat mo sa isang aklat, at ipadala mo ito sa pitong iglesia na nasa Asya; sa Efeso, at sa Esmirna, at sa Pergamo, at sa Tiatira, at sa Sardis, at sa Filadelfia, at sa Laodicea.

At ako’y lumingon upang makita ang tinig na nagsasalita sa akin. At nang ako’y lumingon, nakita ko ang pitong kandelerong ginto; at sa gitna ng pitong kandelero ay may isang tulad sa Anak ng tao, na may kasuutang hanggang sa paa, at nabibigkisan sa dibdib ng pamigkis na ginto. Ang kaniyang ulo at ang kaniyang buhok ay maputing parang lana, na kasimputi ng niyebe; at ang kaniyang mga mata ay gaya ng ningas ng apoy; at ang kaniyang mga paa ay tulad ng tansong binuli, na wari’y nagliliyab sa hurno; at ang kaniyang tinig ay gaya ng ugong ng maraming tubig. At sa kaniyang kanang kamay ay may pitong bituin; at mula sa kaniyang bibig ay lumabas ang isang tabak na matalas na may dalawang talim; at ang kaniyang mukha ay gaya ng araw na nagniningning sa kaniyang lakas.

At nang makita ko siya, nagpatirapa ako sa kanyang paanan na parang patay. At ipinatong niya ang kanyang kanang kamay sa akin at sinabi sa akin, Huwag kang matakot; Ako ang una at ang huli. Pahayag 1:10-17.

Maraming katotohanan ang nakapaloob sa mga talatang ito, ngunit dito ay nais ko lamang ituro na, nang marinig ni Juan ang tinig ni Cristo na mala-trumpeta at bumaling upang makita kung sino ang nagsalita sa kanya, nakita niya si Jesucristo bilang ang Makalangit na Punong Saserdote sa loob ng Dakong Banal ng makalangit na santuwaryo. Pagkaraan ay ipinakilala ni Jesus ang Kanyang sarili

bilang ang Alfa at ang Omega at bilang ang Una at ang Huli. Sa mensahe at sa pagpapahayag nito sa unang tatlong talata, nasumpungan natin ang isang linya ng katotohanan na tumutugma sa linya ng katotohanan sa katapusan ng Aklat ng Pahayag. Bilang ang Alfa at ang Omega, inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula, ang huli sa pamamagitan ng una. Sa katapusan ng Aklat ng Pahayag, gaya rin ng sa pasimula, muli Niyang ipinakilala ang Kanyang sarili bilang ang Alfa at ang Omega.

At sinabi niya sa akin, Ang mga salitang ito ay tapat at totoo: at ang Panginoon Diyos ng mga banal na propeta ay nagsugo ng Kanyang anghel upang ipakita sa Kanyang mga alipin ang mga bagay na dapat maganap sa di-maglalaon. Narito, ako'y madaling pumaparito: mapalad ang nag-iingat ng mga salita ng propesiya ng aklat na ito.

At ako, si Juan, ay nakita ang mga bagay na ito at narinig ko ang mga ito. At nang marinig at makita ko, nagpatirapa ako upang sumamba sa paanan ng anghel na nagpakita sa akin ng mga bagay na ito. At sinabi niya sa akin, Huwag mo itong gawin; sapagkat ako'y kapwa-lingkod mo, at ng iyong mga kapatid na mga propeta, at ng mga tumutupad sa mga salita ng aklat na ito; sambahin mo ang Diyos.

At sinabi niya sa akin, Huwag mong tatakan ang mga salita ng propesiya ng aklat na ito; sapagkat malapit na ang panahon.

Ang liko ay magpakaliko pa; at ang marumi ay magpakarumi pa; at ang matuwid ay magpakatuwid pa; at ang banal ay magpakabanal pa.

At narito, ako'y madaling pumaparito; at ang aking gantimpala ay nasa akin, upang ibigay sa bawat tao ayon sa kaniyang gawa. Ako ang Alfa at Omega, ang pasimula at ang wakas, ang una at ang huli. Pahayag 22:7-13.

Ang Aklat ng Pahayag ay maingat na inilalarawan na, nang itinala ni Juan ang mensahe, ang mensaheng iyon ay nakasalig sa simulain na ang pasimula ay naglalarawan ng wakas. Ang mensaheng ito ang unang katotohanang ibinunyag sa Aklat ng Pahayag, at ang gayunding katotohanan ang siyang huling binanggit sa aklat. At sa patotoo sa pasimula at sa wakas ng Aklat ng Pahayag, ipinakilala ni Jesus ang kaniyang sarili bilang ang Alpha at Omega, ang pasimula at ang wakas, at ang una at ang huli.

Itinutukoy ng unang tatlong talata ng aklat ng Pahayag ang pangwakas na mensaheng babala para sa sangkatauhan. Ito ang babalang nauuna sa pitong huling salot at sa Ikalawang Pagparito ni Cristo. Ang mensahe ng Pahayag ni Jesucristo ay "ipinadala at ipinahiwatig" "sa pamamagitan ng kaniyang anghel."

Ang gayunding mensahe ng babala ay pagkatapos ay itinutukoy sa huling bahagi ng Apocalipsis, at inilalarawan din ito bilang ang ikatlong anghel ng Apocalipsis labing-apat.

At ang ikatlong anghel ay sumunod sa kanila, na nagsasalita nang malakas: Kung sinuman ay sumamba sa hayop at sa kaniyang larawan, at tumanggap ng tanda nito sa kaniyang noo, o sa kaniyang kamay, siya rin ay iinom ng alak ng poot ng Diyos, na ibinubuhos nang walang halo sa kopa ng kaniyang galit; at siya'y pahihirapan sa apoy at asupre sa harap ng mga banal na

anghel, at sa harap ng Kordero: At ang usok ng kanilang pagdurusa ay pumapailanglang magpakailanman: at wala silang kapahingahan ni araw ni gabi, ang mga sumasamba sa hayop at sa kaniyang larawan, at ang sinumang tumatanggap ng tanda ng kaniyang pangalan. Pahayag 14:9-11.

Ang pangwakas na mensaheng babala ay ang mensaheng kinakatawan ng ikatlong anghel. Ito ang pangwakas na babala sapagkat tuwirang tinutukoy nito ang huling pagsubok para sa sangkatauhan. May isa pang anghel na sumusunod at nakikiisa sa ikatlong anghel, at ang anghel na iyon ay siya ring pangwakas na mensaheng babala.

At pagkatapos ng mga bagay na ito ay nakita ko ang isa pang anghel na bumababa mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan; at ang lupa ay naliwanagan ng kanyang kaluwalhatian. At siya'y sumigaw nang makapangyarihan, na may malakas na tinig, na sinasabi, Bumagsak, bumagsak ang dakilang Babilonia, at naging tahanan ng mga demonyo, at piitan ng bawat maruming espiritu, at hawla ng bawat marumi at kasuklam-suklam na ibon. Sapagkat ang lahat ng mga bansa ay uminom ng alak ng poot ng kanyang pakikiapid, at ang mga hari sa lupa ay nakiapid sa kanya, at ang mga mangangalakal sa lupa ay yumaman sa pamamagitan ng kasaganaan ng kanyang mga karangyaan.

At nakarinig ako ng isa pang tinig mula sa langit, na nagsasabi, Lumabas kayo mula sa kanya, aking bayan, upang hindi kayo makabahagi sa kanyang mga kasalanan, at upang hindi kayo tumanggap ng kanyang mga salot. Sapagkat ang kanyang mga kasalanan ay umabot hanggang sa langit, at naalaala ng Diyos ang kanyang mga kalikuan. Apocalipsis 18:1-5.

Ang mensahe na siyang Pahayag ni Jesucristo ay inilalarawan sa kabanata isa, kabanata labing-apat, kabanata labing-walo, at kabanata dalawampu't dalawa. Ang mensaheng ito ay ipinahiwatig ng isang anghel na tinukoy, sa unang at huling pagbanggit sa Pahayag, bilang ang anghel na si Gabriel; at pagkatapos, sa mga kabanatang labing-apat at labing-walo, ang mensahe ay simbolikong inilalarawan ng isang anghel na lumilipad sa langit o bumababa mula sa langit.

Ang anghel na bumababa mula sa langit sa kabanata labing-walo ay inilarawan bilang isang tipo nang mas maaga, sa kabanata sampu, nang isang anghel ay bumaba at inilagay ang isang paa sa lupa at ang isa pa sa dagat. Ang anghel na iyon ay may isang aklat na ipinag-utos kay Juan na kainin, na naging matamis sa kanyang bibig at mapait sa kanyang tiyan. Ang aklat na kinain ni Juan ay isang mensahe, at ang mensaheng kinakatawan ng munting aklat ay isang tipo ng mensahe ng anghel sa Apocalipsis labing-walo, kaya't ito rin ay isang representasyon ng huling mensaheng babala.

Sinasabi sa atin na ang mensahe ng Diyos ay ipinadala at ipinahiwatig sa pamamagitan ng isang anghel, at kapag masusi nating tinitingnan ang paglalarawan ng huling babalang mensahe sa Aklat ng Pahayag, natutuklasan natin na sa pitong pagkakataon, isang anghel ang sumasagisag sa huling babalang mensahe. Sa una at sa huling pagkakataon, ang anghel ay si Gabriel. Pagkatapos, sa Pahayag kabanata sampu, may isang anghel na bumaba na may maliit na aklat sa kanyang kamay. Sa Pahayag kabanata labing-apat, may tatlo pang anghel, na pawang kumakatawan sa huling babalang mensahe. Pagkatapos, sa Pahayag kabanata labing-walo, mayroon pang isang anghel na

kumakatawan sa gayunding huling babalang mensahe. Pitong huling babalang mensahe ang kinakatawan ng mga anghel. Ang una at ang huli ay ang anghel na si Gabriel, at ang limang anghel na nasa pagitan ng una at huli ay mga simbolikong anghel.

Siyempre, bawat isa sa pitong iglesia ay may anghel din, ngunit sila'y nagdadala ng mensahe sa mga iglesia, samantalang ang pangwakas na mensahe ng babala na ating pinagtatalakay ay isang mensaheng sumasaklaw sa buong sanlibutan bilang madla nito.

Bawat isa sa pitong linyang propetiko na kumakatawan sa pangwakas na mensahe ng babala ay dapat masusing suriin at iayon sa isa't isa, ngunit sa yugtong ito nais ko lamang bigyang-kahulugan ang isang batayang simulain ng Alpha at Omega. Ang unang pagbanggit ng isang paksa sa salita ng Diyos ang siyang pinakamahalagang sanggunian. Ang unang pagbanggit ng "binhi" sa Bibliya ay nasa Genesis 1:11, kung saan sinasabi na ang binhi ay magbubunga "ayon sa kaniyang kauri." Ang unang pagbanggit tungkol sa binhi ay nagbibigay-diin na taglay nito ang DNA na kailangan upang magparami ng sarili nito. Kinilala ni Jesus ang Salita ng Diyos bilang isang binhi.

Nang araw ding iyon ay lumabas si Jesus sa bahay, at umupo sa tabi ng dagat. At nagtipon sa kaniya ang napakaraming tao, anupa't lumulan siya sa isang daong at umupo; at ang buong karamihan ay nakatayo sa baybayin. At sinalita niya sa kanila ang maraming bagay sa mga talinghaga, na sinasabi,

Narito, lumabas ang isang manghahasik upang maghasik; at sa kaniyang paghahasik, may ilang binhi na nahulog sa tabi ng daan, at dumating ang mga ibon at kinain ang mga iyon. May ilan namang nahulog sa mabatong pook, na doo'y kakaunti ang lupa; at pagdaka'y sumibol ang mga iyon, sapagkat walang lalim ang lupa. At nang sumikat ang araw, nainitan ang mga iyon; at sapagkat walang ugat, nangalanta. At may ilang nahulog sa mga dawagan; at sumibol ang mga dawag at sinikil ang mga iyon. Datapuwa't ang iba'y nahulog sa mabuting lupa, at namunga, ang iba'y tigisandaan, ang iba'y tig-aanimnapu, at ang iba'y tig-tatlumpu. Ang may mga tainga upang makarinig, makinig.

At lumapit ang mga alagad, at sinabi sa kaniya, Bakit mo sila pinagsasalitaan sa mga talinghaga?

At sumagot siya at sinabi sa kanila, Sapagkat sa inyo'y ipinagkaloob na malaman ang mga hiwaga ng kaharian ng langit, ngunit sa kanila'y hindi ipinagkaloob. Sapagkat ang sinumang mayroon ay bibigyan pa, at magkakaroon ng higit na kasaganaan; ngunit ang sinumang wala, pati ang nasa kaniya ay aalisin sa kaniya. Kaya't nagsasalita ako sa kanila sa mga talinghaga; sapagkat sa pagtingin nila ay hindi sila nakakakita; at sa pakikinig nila ay hindi sila nakaririnig, ni nakauunawa. At natutupad sa kanila ang hula ni Isaias, na nagsasabi, Sa pakikinig ay makikinig kayo, at hindi kayo makauunawa; at sa pagtingin ay makakakita kayo, at hindi kayo makakatalos: Sapagkat pumataba ang puso ng bayang ito, at ang kanilang mga tainga ay naging mapuro sa pakinig, at ang kanilang mga mata ay ipinikit nila; baka sakaling makakita sila sa kanilang mga mata, at makarinig sa kanilang mga tainga, at makaunawa sa kanilang puso, at magbalik-loob, at pagagalangin ko sila.

Ngunit mapalad ang inyong mga mata, sapagkat nakakakita; at ang inyong mga tainga, sapagkat nakakarinig. Sapagkat katotohanang sinasabi ko sa inyo, na maraming propeta at mga taong matuwid ang nagnasang makita ang mga bagay na inyong nakikita, at hindi nila nakita; at marinig ang mga bagay na inyong naririnig, at hindi nila narinig.

Kaya't pakinggan ninyo ang talinghaga tungkol sa manghahasik.

Kapag ang sinuman ay nakikinig sa salita ng kaharian at hindi niya ito nauunawaan, kung magkagayo'y dumarating ang Masama at inaagaw ang inihasi sa kaniyang puso. Ito ang tumanggap ng binhi sa tabi ng daan.

Ngunit ang tumanggap ng binhi sa mabatong lupa ay yaong nakikinig ng salita, at kaagad itong tinatanggap nang may kagalakan; ngunit wala siyang ugat sa kanyang sarili, kundi nagtatagal lamang sandali; sapagkat pagdating ng kapighatian o pag-uusig dahil sa salita, kaagad siyang natitisd.

At ang tumanggap ng binhi sa gitna ng mga dawag ay yaong dumirinig ng salita; at ang mga alalahanin ng sanlibutang ito at ang pagdaraya ng kayamanan ay sinisikil ang salita, at siya'y nagiging di-mabunga.

Ngunit ang tumanggap ng binhi sa mabuting lupa ay yaong nakikinig sa salita at nakauunawa nito; siya rin ang namumunga at nag-aani, ang iba'y makaisandaang ulit, ang iba'y animnapu, ang iba'y tatlumpu. Mateo 13:1-23.

Ang binhi, na siyang Salita ng Diyos, ay taglay ang lahat ng DNA na kailangan upang makabuo ng isang ganap na halaman. Ang unang pagbanggit ng isang paksa sa Salita ng Diyos ay naglalaman na ng lahat ng mga elemento ng paksaing iyon. Ang katotohanang ito ay tinutukoy bilang "ang tuntunin ng unang pagbanggit." Kapag mas masusing sinusuri ang tuntuning ito, lalo itong nagiging tiyak.

Bago tayo magpatuloy sa ating pagpapaliwanag hinggil sa Alpha at Omega at sa pagpapakahulugan ng Salita ng Diyos bilang binhi, makabubuting isaalang-alang, mula sa siping ating binanggit sa Mateo, ang ilang may-kaugnayang punto sa ating pagsasaalang-alang sa aklat ng Pahayag. Ang lahat ng mga propeta ay nagsasalita hinggil sa wakas ng sanlibutan.

“Bawat isa sa mga sinaunang propeta ay nagsalita nang higit na hindi para sa kanilang sariling panahon kundi para sa atin, kaya't ang kanilang paghuhula ay may bisa para sa atin. ‘Ngayon ang lahat ng mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga halimbawa: at ang mga ito ay nasulat para sa ating pangaral, na sa atin ay dumating ang mga wakas ng sanlibutan.’ 1 Corinto 10:11. ‘Hindi sa kanilang sarili, kundi sa atin nila ipinaglingkod ang mga bagay na ngayo'y ibinabalita sa inyo ng mga nangaral sa inyo ng ebanghelyo sa pamamagitan ng Espiritu Santo na sinugo mula sa langit; na ang mga bagay na ito'y ninanais siyasatin ng mga anghel.’ 1 Pedro 1:12....”

Naipon at pinagbuklod ng Biblia ang mga kayamanan nito para sa huling salinlahing ito. Ang lahat ng dakilang pangyayari at mga mapitagang gawa sa kasaysayan ng Lumang Tipan ay nauulit na noon pa, at patuloy na nauulit, sa iglesia sa mga huling araw na ito. Selected

Messages, aklat 3, 338, 339.

Ang siping ito ay nagbibigay ng tatlong saksi—sina Pablo, Pedro, at Ellen White—na nagpapatotoo sa katotohanang ang lahat ng mga propeta ay nagsasalita hinggil sa wakas ng sanlibutan, na siyang mismong panahon kung kailan inaalisan ng selyo ang hiwaga sa Aklat ng Apocalipsis. Kaya, sa Mateo, kabanata labintatlo, nang sinabi ni Jesus, "Mapalad ang inyong mga mata, sapagkat nakakakita; at ang inyong mga tainga, sapagkat nakakarinig. Sapagkat katotohanang sinasabi ko sa inyo, na maraming propeta at mga taong matuwid ang nagnasang makita ang mga bagay na inyong nakikita, at hindi nila iyon nakita; at marinig ang mga bagay na inyong naririnig, at hindi nila iyon narinig," ipinahayag niya ang gayunding pagpapalang binabanggit sa unang tatlong talata ng unang kabanata ng Apocalipsis.

Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito, at tinutupad ang mga bagay na nasusulat dito; sapagkat malapit na ang panahon. Apocalipsis 1:3.

Inilahad ni Jesus ang talinghaga ng Manghahasik, at pagkatapos ay inakay ang mga alagad na makipagtalastasan sa kanya hinggil sa talinghaga. Ngunit bago sila dalhin sa pakikipag-ugnayan kay Jesus, kanyang ipinahayag para sa kanila—at higit na mahalaga, para sa atin—"Ang may mga tainga upang makinig, makinig."

Ibinigay ni Jesus ang talinghaga at tinapos ito sa babala para sa mga may kaloobang makinig. Pagkatapos ay inakay ang mga alagad sa pagtalakay kung saan tinutugunan ni Jesus ang hindi bababa sa tatlong mahalagang kaisipan. Kinikilala niya ang pagkakaiba sa pagitan ng dalawang uri ng mga tagapakinig, at sa paggawa nito ay tumutukoy siya sa isang sipi mula sa Aklat ni Isaias upang magbigay ng ikalawang saksi hinggil sa dalawang uri ng mga tagapakinig (sapagkat tandaan na ang lahat ay nakapaloob sa konteksto ng mga may kaloobang makinig). Ang ikatlong kaisipang inilalatag niya, lampas pa sa dalawang uri ng mga tagapakinig at sa Aklat ni Isaias bilang ikalawang saksi, ay ang katotohanang ang Salita ng Diyos ay isang binhi. Samakatuwid, ang katotohanang ang Salita ng Diyos ay isang binhi ay bahagi ng dapat marinig ng mga nakikinig sa Pahayag ni Jesucristo sa unang kabanata ng Aklat ng Pahayag. May dalawang tagapakinig sa unang tatlong talata, gaya ng may dalawang uri ng mga tagapakinig sa Mateo 13. Ang Mateo 13 ay nagdaragdag lamang ng ilang pananaw hinggil sa iba't ibang paraan kung paanong pinipili ng mga ayaw makinig na huwag makinig. At ang patotoo ni Isaias ay lalo pang nagdaragdag sa mensaheng dapat nating marinig.

Noong taon na namatay si haring Uzziah ay nakita ko rin ang Panginoon na nakaluklok sa isang trono, mataas at nakataas, at ang laylayan ng kanyang damit ay pumuno sa templo. Sa itaas niya ay nakatayo ang mga serapin; ang bawat isa'y may anim na pakpak; sa dalawa'y tinatakpan niya ang kanyang mukha, at sa dalawa'y tinatakpan niya ang kanyang mga paa, at sa dalawa'y lumilipad siya. At ang isa ay sumisigaw sa isa pa at nagsasabi, Banal, banal, banal, ang Panginoon ng mga hukbo: ang buong lupa ay puno ng kanyang kaluwalhatian. At nayanig ang mga haligi ng pintuan sa tinig ng sumisigaw, at ang bahay ay napuno ng usok.

Nang magkagayo'y sinabi ko, Sa aba ko! sapagkat ako'y napahamak; sapagkat ako'y isang taong may maruming mga labi, at ako'y tumatahan sa gitna ng bayang may maruming mga

labi; sapagkat nakita ng aking mga mata ang Hari, ang Panginoon ng mga hukbo.

Kung magkagayo'y lumipad patungo sa akin ang isa sa mga serapin, na may buhay na baga sa kaniyang kamay, na kaniyang kinuha sa pamamagitan ng sipit mula sa ibabaw ng dambana: at idinampi niya iyon sa aking bibig at sinabi, Narito, ito'y sumayad sa iyong mga labi; naalis ang iyong kasamaan, at ang iyong kasalanan ay nalinis.

At narinig ko ang tinig ng Panginoon, na nagsasabi, Sino ang aking susuguin, at sino ang yayaon para sa amin? Nang magkagayo'y sinabi ko, Narito ako; suguin mo ako.

At sinabi niya, Yumaon ka, at sabihin mo sa bayang ito: Makinig kayo nang makinig, ngunit hindi ninyo nauunawaan; at tumingin kayo nang tumingin, ngunit hindi ninyo nababatid. Patabain mo ang puso ng bayang ito, at pabigatin mo ang kanilang mga pakinig, at ipikit mo ang kanilang mga mata; baka sila'y makakita sa pamamagitan ng kanilang mga mata, at makarinig sa pamamagitan ng kanilang mga tainga, at makaunawa sa pamamagitan ng kanilang puso, at magbalik-loob, at mapagaling.

At sinabi ko, Panginoon, hanggang kailan? At siya'y sumagot, Hanggang sa ang mga lungsod ay mawasak na walang naninirahan, at ang mga bahay ay walang tao, at ang lupain ay lubos na tiwangwang; at ilalayô ng Panginoon ang mga tao sa malayo, at magkaroon ng malaking pagkatiwangwang sa kalagitnaan ng lupain. Ngunit gayon ma'y may mananatili rito na isang ikasampu, at ito'y magbabalik, at ito'y kakainin: gaya ng terebinto at ng roble, na may nananatiling tuod sa mga ito kapag inihuhulog nila ang kanilang mga dahon; gayon ang banal na binhi ang magiging tuod nito. Isaias 6:1-13.

Walang pasubali, ang siping ito mula sa aklat ni Isaias ay lubhang kamangha-mangha sa lalim ng mga paksang panghula na tinatalakay nito. Marami sa mga paksang ito ay paulit-ulit nang natalakay sa Mga Talahanayan ni Habakuk, kaya't ibuod na lamang natin ang mga puntong mula sa siping ito na sumusuporta sa ating pagsasaalang-alang sa pagtuturing ni Jesus sa Kanyang salita bilang isang binhi.

Napatunayang si Isaias, sa siping ito, ay kumakatawan sa isang propeta, at sa gayo'y sa bayan ng Diyos sa katapusan ng panahon. Higit na mahalaga para sa ating layunin, si Isaias ay kumakatawan sa isang bayang namumuhay sa kasalanan, samantalang gumaganap sa loob ng iglesya ng Diyos. Hanggang sa magkaroon si Isaias ng pahayag ng kaluwalhatian ng Diyos, hindi niya nakikilala ang sarili niyang pagkamakasalanan. Siya ay Laodiceano; siya ay bulag.

Tinuligsa ni Isaias ang kasalanan ng iba; ngunit ngayo'y nakikita niyang siya man ay nakalantad sa gayunding kahatulang kaniyang ipinahayag laban sa kanila. Nakuntento siya sa isang malamig, walang-buhay na seremonya sa kaniyang pagsamba sa Diyos. Hindi niya ito nabatid hanggang sa ipinakita sa kaniya ang Panginoon sa isang pangitain. Gaano kaliit na ngayo'y nagmukha ang kaniyang karunungan at mga kakayahan, samantalang minamasdan niya ang kabanalan at kamahalan ng santuwaryo. Kay hindi siya karapat-dapat! Kay hindi siya angkop para sa banal na paglilingkod! Maaaring ipahayag ang kaniyang pagtingin sa sarili sa wika ni Apostol Pablo, 'O kahabag-habag na tao ako! sino ang magliligtas sa akin mula sa katawan ng kamatayang ito?'

"Ngunit ipinadala kay Isaias ang kaginhawahan sa kanyang kapighatian. 'Nang magkagayo'y lumipad sa akin ang isa sa mga serapin, na may nag-aalab na baga sa kanyang kamay, na kinuha niya sa pamamagitan ng sipit mula sa ibabaw ng dambana: At idinampi niya ito sa aking bibig, at sinabi, Narito, ito'y dumampi sa iyong mga labi; at ang iyong kasamaan ay naalis, at ang iyong kasalanan ay nalinis." Isaias 6:6, 7.

Ang pangitaing ibinigay kay Isaias ay kumakatawan sa kalagayan ng bayan ng Diyos sa mga huling araw. Sila ay binigyang-pribilehiyong makita sa pamamagitan ng pananampalataya ang gawaing nagpapatuloy sa santuwaryo sa langit. "At nabuksan sa langit ang templo ng Diyos, at nakita sa kaniyang templo ang kaban ng kaniyang tipan." Habang tinitingnan nila sa pamamagitan ng pananampalataya ang Kabanal-banalang Dako, at nasasaksihan ang gawain ni Cristo sa makalangit na santuwaryo, napagtatanto nila na sila ay isang bayang may maruruming labi—isang bayang ang mga labi ay madalas na nagsalita ng kawalang-kabuluhan, at ang kanilang mga kakayahan ay hindi napabanal at hindi nagamit para sa kaluwalhatian ng Diyos. May mabigat silang dahilan upang panghinaan ng loob kapag inihambing nila ang sarili nilang kahinaan at di-karapat-dapat na kalagayan sa kadalisan at kagandahan ng maluwalhating katangian ni Cristo. Ngunit kung, gaya ni Isaias, tatanggapin nila ang impresyong nilalayon ng Panginoon na maukit sa puso, kung pagpapakumbabain nila ang kanilang mga kaluluwa sa harap ng Diyos, may pag-asa para sa kanila. Ang bahaghari ng pangako ay nasa ibabaw ng trono, at ang gawaing isinagawa para kay Isaias ay gagawin din sa kanila. Diringgin ng Diyos ang mga dalanging nagmumula sa pusong durog at nagsisisi.

Ang layunin ng dakila at taimtim na gawaing ito ng Diyos ay tipunin ang mga bigkis para sa makalangit na kamalig; sapagkat ang lupa ay pupunuin ng kaluwalhatian ng Panginoon. Kaya't huwag manglumo ang sinuman kapag nakikita nila ang kasamaang namamayani at naririnig ang mga salitang nagmumula sa maruruming labi. Kapag ang mga kapangyarihan ng kadiliman ay naghahanay ng kanilang sarili laban sa bayan ng Diyos; kapag pinalilikom ni Satanas ang kaniyang mga hukbo para sa huling dakilang tunggalian, at ang kaniyang kapangyarihan ay tila napakalaki at halos nakapangingibabaw, [kung magkagayon] ang maliwanag na tanaw ng banal na kaluwalhatian, ang trono, mataas at nakataas, na sa ibabaw nito'y nakaarko ang bahaghari ng pangako, ay magbibigay ng aliw, katiyakan, at kapayapaan. Review and Herald, Disyembre 22, 1896.

Ang pangitain ay "kumakatawan sa kalagayan ng bayan ng Diyos sa mga huling araw." Ang bayan ng Diyos sa mga huling araw ay mga taga-Laodicea.

At sa anghel ng iglesia ng mga taga-Laodicea ay isulat mo: Ito ang sinasabi ng Amen, ang tapat at tunay na Saksi, ang pasimula ng paglalang ng Diyos: Nalalaman ko ang iyong mga gawa, na ikaw ay hindi malamig ni mainit; nais ko na ikaw ay malamig o mainit. Kaya, sapagkat ikaw ay maligamgam, at hindi malamig ni mainit, isusuka kita mula sa aking bibig. Sapagkat sinasabi mo, Ako ay mayaman, at dumami ang aking mga pag-aari, at wala akong kailangan; at hindi mo nalalaman na ikaw ay abang-aba, kahabag-habag, dukha, bulag, at hubad: Pinapayuhan kita na bumili sa akin ng gintong dinalisay sa apoy, upang ikaw ay maging mayaman; at puting kasuotan, upang ikaw ay madamtan, at upang huwag mahayag ang kahihyan ng iyong kahubaran; at pahiran mo ang iyong mga mata ng pamahid sa mata, upang

ikaw ay makakita.

Ang lahat ng aking iniibig ay aking sinasaway at dinidisciplina; kaya't magpakasigasig ka, at magsisi. Narito, ako'y nakatayo sa pinto at tumutuktok: kung may sinumang makarinig ng aking tinig at magbukas ng pinto, papasok ako sa kanya, at makikipaghapunan ako kasama niya, at siya nama'y makikipaghapunan kasama ko. Sa magtatagumpay ay ipagkakaloob ko na umupong kasama ko sa aking luklukan, gaya ng ako man ay nagtagumpay at nakaupo kasama ng aking Ama sa kanyang luklukan.

Ang may pakinig, ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia. Apocalipsis 3:14-22.

Ang mensahe para sa iglesia ng mga taga-Laodicea ay isang nakabibiglang pagtuligsa, at naaangkop sa bayan ng Diyos sa kasalukuyang panahon.

'At sa anghel ng iglesia ng mga taga-Laodicea ay isulat: Ito ang sinasabi ng Amen, ang tapat at tunay na Saksi, ang pasimula ng paglalang ng Diyos; Nalalaman Ko ang iyong mga gawa, na ikaw ay hindi malamig ni mainit: Ibig Ko sanang ikaw ay malamig o mainit. Kaya nga, sapagkat ikaw ay maligamgam, at hindi malamig ni mainit, isusuka Kita mula sa Aking bibig. Sapagkat sinasabi mo, Ako ay mayaman, at naging sagana sa mga pag-aari, at wala akong kailangan; at hindi mo nalalaman na ikaw ay kahabag-habag, at kaawa-awa, at dukha, at bulag, at hubad.'

Ipinakikita sa atin dito ng Panginoon na ang mensaheng dapat dalhin sa Kanyang bayan ng mga ministro na Kanyang tinawag upang balaan ang bayan ay hindi isang mensahe ng kapayapaan at katiwasayan. Hindi ito lamang teoretikal, kundi praktikal sa bawat bahagi. Ang bayan ng Diyos ay inilalarawan sa mensahe sa mga taga-Laodicea bilang nasa kalagayan ng makalamang katiwasayan. Kampante sila, inaakala nilang sila'y nasa mataas na kalagayan ng mga tagumpay na espirituwal. "Sapagkat sinasabi mo, Ako'y mayaman, at umunlad sa mga pag-aari, at wala akong kakailanganin; at hindi mo nalalaman na ikaw ay aba, kahabag-habag, dukha, bulag, at hubad."

Anong higit na panlilinlang ang maaaring sumapit sa isip ng mga tao kaysa sa katiyakang sila'y nasa tama, samantalang sila'y lubos na nagkakamali! Nasusumpungan ng mensahe ng Tunay na Saksi ang bayan ng Diyos na nasa malungkot na pagkakalinlang, gayunma'y tapat sa gitna ng pagkakalinlang na iyon. Hindi nila nalalaman na kahabag-habag ang kanilang kalagayan sa paningin ng Diyos. Samantalang ang mga tinutugunan ay nagpapalugod sa sarili sa pag-aakalang sila'y nasa mataas na kalagayang espirituwal, binabasag ng mensahe ng Tunay na Saksi ang kanilang kapanatagan sa pamamagitan ng nakagugulat na pagtuligsa sa kanilang tunay na kalagayan—espirituwal na pagkabulag, karukhaan, at kadustaan. Ang patotoo, na lubhang matalim at mabagsik, ay hindi maaaring maging isang pagkakamali, sapagkat ang nagsasalita ay ang Tunay na Saksi, at ang Kanyang patotoo ay tiyak na wasto.

Mahirap para sa mga nakakaramdam ng kapanatagan sa kanilang mga natamo, at naniniwalang sila'y mayaman sa kaalamang espirituwal, na tanggapin ang mensaheng nagsasaad na sila'y nalilinlang at nangangailangan ng bawat biyayang espirituwal. Ang di-pinabanal na puso ay "mapanlinlang higit sa lahat ng bagay, at lubhang masama." Ipinakita sa akin na marami ang nagpapaniwala sa sarili na sila'y mabubuting Kristiyano, gayon ma'y wala silang ni isang

sinag ng liwanag mula kay Jesus. Wala silang sariling buhay na karanasan sa buhay na maka-Diyos. Kinakailangan nila ang isang malalim at ganap na gawaing pagpapakumbaba ng sarili sa harap ng Diyos, bago nila madama ang kanilang tunay na pangangailangan ng mataimtim at matiyagang pagsusumikap upang makamtan ang mahahalagang biyaya ng Espiritu. Testimonies, bolyum 3, 252, 253.

Nang si Isaias ay nabagong-loob mula sa kaniyang kalagayang Laodiceano, nagkusang-loob siyang dalhin ang pangwakas na mensaheng babala sa sanlibutan. Ang talatang tatlo ng ikaanim na kabanata ay nag-uugnay sa propetikong kasaysayan ni Isaias sa propetikong kasaysayan ng Pahayag labing-walo, kung kailan bumababa ang anghel at nililiwanagan ang lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian.

At pagkatapos ng mga bagay na ito ay nakita ko ang isa pang anghel na bumababa mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan; at ang lupa ay naliwanagan ng kaniyang kaluwalhatian. Apocalipsis 18:1.

Si Isaias ay kumakatawan sa bayan ng Diyos sa panahon ng pagbaba ng anghel ng Apocalipsis labing-walo, sapagkat nang siya'y dinala sa santuwaryong makalangit, narinig niya ang mga serapin na nagsasabing, “Banal, banal, banal ang Panginoon ng mga hukbo; ang buong lupa ay puspos ng kanyang kaluwalhatian.” Si Isaias, gaya ni Juan sa Apocalipsis, ay kumakatawan sa bayan ng Diyos na nagpapahayag ng panghuling mensaheng babala. Tinawag ni Juan ang bayan ng Diyos na “ang nalalabi,” at tinukoy naman sila ni Isaias bilang “isang ikasampung bahagi,” o “ikapu.” Ang salitang-ugat sa Hebreo ay nangangahulugang “magbigay ng ikapu.”

Ang propetikong tanong na “hanggang kailan?” na itinanong ni Isaias ay paulit-ulit na itinatanong sa Salita ng Diyos (at, sa ikli ng paliwanag, ang sagot sa tanong na “hanggang kailan?” ay na ito’y tumutukoy sa pagdating ng Pambansang Batas sa Linggo sa Estados Unidos.) Ayon kay Ellen White, sa panahong iyon, “ang pambansang pagtalikod sa pananampalataya ay susundan ng pambansang pagkapahamak,” at ayon kay Isaias, ito ang panahon “na ang mga lungsod ay mawawasak na walang naninirahan, at ang mga bahay ay walang tao, at ang lupain ay lubos na magiging ilang; at ilalayo ng Panginoon ang mga tao sa malayo, at magkakaroon ng malaking pagtalikod sa kalagitnaan ng lupain.” Ang “malaking pagtalikod sa kalagitnaan ng lupain” ay ang “marami” na mababagsak sa Batas sa Linggo ayon sa Daniel 11:41. Sila ang mga taong binabanggit sa Isaias anim at Mateo labintatlo na may mga mata ngunit hindi nakakakita, at may mga tainga ngunit hindi nakaririnig, at gayundin yaong nasa Apocalipsis tatlo na tumatangi sa payo sa iglesya ng Laodicea.

Papasok din siya sa maluwalhating lupain, at maraming lupain ay magugupo; ngunit ang mga ito ay makatatakas mula sa kaniyang kamay: ang Edom, at ang Moab, at ang pangunahing bahagi ng mga anak ni Ammon. Daniel 11:41

Nagkaroon si Isaias ng pangitain kay Jesu-Cristo sa Kanyang santuwaryo, gaya rin ni Juan sa Apocalipsis. Si Isaias ay kumakatawan sa “ikasampu” o ikapu na “nagbabalik” at “kakainin” bilang isang puno. Ang salitang Hebreo na isinalin bilang “kakainin” ay nangangahulugang tupukin ng apoy. Gayunman, ang “ikasampu” ay may “substansiya” sa kanilang kaloob-looban na

hindi natutupok ng apoy. Lumalabas na ang siyam na bahagi sa sampu ay walang gayong substansiya? Ang apoy na inilalarawan na kumakain at tumutupok sa punong teil at roble ay ang apoy ng Sugo ng Tipan na biglang dumarating sa Kanyang templo sa aklat ni Malakias.

Narito, susuguin ko ang aking sugo, at ihahanda niya ang daan sa aking harapan; at ang Panginoon na inyong hinahanap ay biglang darating sa kaniyang templo, maging ang sugo ng tipan na inyong kinalulugdan; narito, siya'y darating, sabi ng Panginoon ng mga hukbo.

Ngunit sino ang makatatagal sa araw ng kaniyang pagparito? at sino ang makatatayo pagka siya'y napakita? sapagkat siya'y gaya ng apoy ng mangdadalisay, at tulad sa sabon ng mga tagapagpapatuti: At siya'y uupo na parang mangdadalisay at tagapaglinis ng pilak: at kaniyang dadalisayin ang mga anak ni Levi, at lilingin sila gaya ng ginto at pilak, upang sila'y maghandog sa Panginoon ng handog sa katuwiran. Kung magkagayo'y ang handog ni Juda at Jerusalem ay magiging kalugod-lugod sa Panginoon, gaya ng mga araw nang una, at gaya ng mga taon nang una. Malakias 3:1-4.

Ang ikasampung bahagi ayon kay Isaias (na siyang ikapu) ay siya ring “handog sa katuwiran” ni Malakias. Ang handog ni Malakias ay ang bayan ng Diyos, na kinakatawan bilang “mga anak ni Levi” na dinadalisay sa pamamagitan ng apoy upang maghandog ng “handog sa katuwiran,” at yaong mga “nilalamon” ng apoy sa patotoo ni Isaias ay ang ikasampung bahagi, o ang ikapu.

Ayon sa biyaya ng Diyos na sa akin ay ibinigay, bilang isang marunong na punong tagapagtayo ay inilagay ko ang saligan, at may iba namang nagtatayo sa ibabaw nito. Subalit mag-ingat ang bawat isa kung paano siya nagtatayo sa ibabaw nito. Sapagkat walang makapaglilagay ng ibang saligan liban sa nalagay na, na si Jesucristo. At kung ang sinuman ay magtayo sa ibabaw ng saligang ito ng ginto, pilak, mga mahalagang bato, kahoy, dayami, tuyong damo; ang gawa ng bawat isa ay mahahayag: sapagkat ipahahayag ito ng araw, sapagkat sa pamamagitan ng apoy ito'y mahahayag; at susubukin ng apoy ang gawa ng bawat isa kung anong uri ito. 1 Corinto 3:10-13.

Dito'y ipinahayag ni Pablo na ang mga gawa ng bawat tao ay mahahayag sa pamamagitan ng "apoy". Sa Malakias, tinutupok ng apoy ang latak. Sa Isaias, ang paglilingin ng "ikapu" ay nagaganap "kapag" kanilang inilalaglag ang kanilang mga dahon. Ang mga dahon ay sagisag ng tagong kasalanan, pagpapanggap, at pagpapalagay-sa-sarili, gaya ng pinatutunayan nina Adan at Eva.

Ang “ikasampung bahagi” na tinutukoy ni Isaias ay may taglay sa loob nito ang isang sangkap na hindi matutupok, at ang sangkap na iyon ay ang “banal na binhi.” Si Kristo ay nasa kaibuturan nila, ang pag-asa ng kaluwalhatian. Si Isaias mismo ay isang “banal na binhi” at siya rin ang “ikasampung bahagi” na kanyang tinutukoy. Ang kapwa “banal na binhi” at ang “ikasampung bahagi” ay bumabalik mula sa kalagayang Laodiceano tungo sa kalagayang Filadelfiano sa pamamagitan ng Pagbubunyag ni Jesucristo sa Kanyang santuwaryo.

Ang pangitain ng kaluwalhatian ng Diyos na nagbunsod kay Isaias na sumigaw na siya'y napahamak, na siya'y isang taong marumi at makasalanan na nangangailangan ng kapatawaran, ay nagaganap sa makalangit na santuwaryo kapag inihuhulog ng mga punong-kahoy ang kanilang

mga dahon. Ang salitang “cast” ay nangangahulugang “itapon,” o “pabagsakin” ang isang puno. Ang pagtataboy sa Laodicea ay kinakatawan rito. Ang “ikasampu” o nalalabi ay daraan sa “apoy” ng paglilinis na dala ng Sugo ng Tipan ni Malakias, kaya’t ang kanilang mga gawang-tao ay espirituwal na masusunog, at sa gayon ay matitira lamang ang “substansiya” na hindi masusunog, na siyang “Banal na Binhi.” Ang mga tumatangging makinig ay itataboy na parang mga tuyong, patay na dahon, o isusuka mula sa bibig ng Panginoon.

Si Jesus ang Banal na Binhi, at ang isang binhi ay nagtataglay ng lahat ng kailangang DNA upang makabuo ng buong halaman. Ang Salita ng Diyos ay isang binhi, at kaya nga ang unang pagbanggit ng isang bagay sa Salita ng Diyos ay naglalaman ng lahat ng impormasyong kailangan upang dalhin ang paksang iyon sa ganap na pagkahinog sa mananampalataya, kung ito ay nauunawaan nang wasto.

Tinutukoy ng Kabanata Anim ng Isaias ang isang bayan na hindi “makikinig” sa panahong kailangan mong makinig upang ikaw ay mapagpala sa pamamagitan ng mensahe ng Pahayag ni Jesucristo. Ang bayang tinukoy ni Jesus ay ang hinirang na bayan ng Diyos, sila ang Kaniyang asawa, sila ang Kaniyang bayang tipan, sila ang sinaunang Israel.

Ang Sinaunang Israel, o ang unang Israel, ay isang tipo ng makabagong Israel, o ang huling Israel. Ang bayan ng Diyos sa katapusan ng sanlibutan ay ang mga Adventista ng Ikapitong Araw, ang Kaniyang piniling bayan, ang Kaniyang asawa, ang Kaniyang bayang tipan—ang makabagong Israel. Ang patotoo ng kasaysayan ni Isaias, kalakip ng kasaysayan ni Cristo, ay nagbibigay ng dalawang saksi na nagpapatibay na sa katapusan ng sanlibutan ang Adventismo ng Ikapitong Araw ay malalagay sa isang napapahamak at hindi-maililigtas na "kalagayan" na kinakatawan sa mensahe sa Laodicea.

Hindi naman sila talagang di-maililigtas, kundi di-maililigtas lamang sa kanilang kalagayang Laodiceano, gaya ni Isaias bago ang kanyang karanasan at gaya ng mga Judio sa kasaysayan ni Kristo.

Isa sa mga bagay na dapat "dinggin" ng isang taga-Laodicea ay ang Talinghaga ng Manghahasik. Sa talinghagang iyon, dapat niyang "marinig" na ang Salita ng Diyos ay "binhi", isang banal na binhi. Kapag iyon ay "narinig", may naitatatag na saligan na siyang nagsisimulang magbukas ng lihim na mensahe ng Pahayag, sapagkat ang mensaheng iyon ay nakabalot sa malalim na pagkilala na si Jesus ang Alfa at Omega, ang Una at ang Huli, ang Pasimula at ang Wakas. Ang pagkaunawa sa ugnayan ng wakas sa pasimula ay kinapapalooban ng pagkaunawang si Jesus ang Salita, at Siya ang Binhi.

Sa pasimula ay ang Salita, at ang Salita ay kasama ng Diyos, at ang Salita ay Diyos. Ito rin sa pasimula ay kasama ng Diyos. Ang lahat ng mga bagay ay ginawa sa pamamagitan niya; at alin mang bagay na ginawa ay hindi ginawa kung wala siya. Nasa kaniya ang buhay; at ang buhay ay siyang liwanag ng mga tao. At ang liwanag ay lumiliwanag sa kadiliman; at hindi ito naunawaan ng kadiliman. Juan 1:1-5.

Ngayon, kay Abraham at sa kaniyang binhi ibinigay ang mga pangako. Hindi niya sinabi, "At sa mga binhi," na waring ukol sa marami; kundi, na waring ukol sa isa: "At sa iyong binhi," na siyang si Cristo. Galacia 3:16.

Upang maunawaan ang ugnayan sa pagitan ng wakas at ng pasimula, kinakailangan ang pag-unawa sa "panuntunan ng unang pagbanggit." Itinuturo ng panuntunang ito na ang pasimula ng isang paksa ang pinakamahalagang sanggunian, sapagkat taglay nito ang buong salaysay, yamang, bilang Salita ng Diyos, ito ay isang binhi. Ang huling sanggunian ay pangalawa sa kahalagahan, sa diwa na doon nabibigkis ang lahat ng sangkap ng salaysay, anupa't walang naiwang dulo na hindi nakabigkis. Ngunit ang mga sangguniang nasa gitna ng pagtalakay sa isang paksa ang nagdaragdag ng lakas at linaw sa salaysay, at sa ganitong diwa ang gitna ay kasinghalaga ng pasimula at ng wakas.

Marami pang dapat talakayin hinggil sa paksang ito, ngunit sa pagbabalik sa sipi sa Mateo kabanata labintatlo, mapapansin natin na tinukoy ni Jesus ang dalawang uri ng mga tao: ang mga nakikinig at ang mga hindi nakikinig. Ipinakikita niya na hindi iisa ang mga paraan ng di-pakikinig, ngunit pagkatapos ay nagpapahayag siya ng pagpapala sa mga nakikinig.

Ngunit mapalad ang inyong mga mata, sapagkat nakakakita; at ang inyong mga tainga, sapagkat nakaririnig. Sapagkat katotohanang sinasabi ko sa inyo, na maraming propeta at mga matuwid ang nagnasa na makita ang mga bagay na inyong nakikita, at hindi nila nakita; at marinig ang mga bagay na inyong naririnig, at hindi nila narinig. Kaya't pakinggan ninyo ang talinghaga ng manghahasik. Mateo 13:16-18.

Sa diwang propetiko, ang "pagpapala"ng ito ay samakatuwid ang gayunding mismong pagpapala gaya ng nasa Apocalipsis 1:3:

Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito, at tumutupad sa mga bagay na nasusulat dito; sapagkat ang panahon ay malapit na.

Ang pagtukoy ni Jesus sa Isaias 6 sa Mateo 13, kalakip ng mga sulatin ni Ellen White, ay nagpapatunay na may mga bagay na nakikita at naririnig sa katapusan ng sanlibutan na lubhang dakila anupa't marami sa mga matuwid na lalaki at mga propeta ang minithing mabuhay sa panahong iyon, kung kailan tatanggalan ng selyo ang huling mensahe ng babala, at na noon ay "makikita" at "maririnig" ng mga tao ang mga yaon.

Sinabihan si Juan na tatakan ang mga winika ng "Pitong Kulog" sa ikasampung kabanata, at sa ikadalawampu't dalawang kabanata ay ipinahayag: "Huwag mong tatakan ang mga pananalita ng propesiya ng aklat na ito: sapagkat malapit na ang panahon." Tinutukoy ng susunod na talata ang pagsasara ng panahon ng pagsubok ng sangkatauhan. Bago mismong magsara ang panahon ng pagsubok ay may pahayag na alisan ng tatak ang "Pitong Kulog," na siyang tanging bahagi sa aklat ng Apocalipsis na nakatatak pa noong panahong iyon. Tungkol sa "Pitong Kulog," ipinaalam sa atin na kinakatawan nila ang pasimula at wakas ng Adventismo.

Ang natatanging liwanag na ibinigay kay Juan na ipinahayag sa pitong kulog ay isang pagbabalangkang ng mga pangyayaring magaganap sa ilalim ng mga mensahe ng unang at

ikalawang anghel. . . .

Pagkaraang naipahayag ng pitong kulog na ito ang kanilang mga tinig, dumating kay Juan ang utos, gaya ng kay Daniel, hinggil sa munting aklat: ‘Selyuhan mo ang mga bagay na ipinahayag ng pitong kulog.’ Ang mga ito ay tumutukoy sa mga pangyayari sa hinaharap na mabubunyag ayon sa kanilang pagkakasunod-sunod. The Seventh-day Adventist Bible Commentary, tomo 7, 971.

Ang Pitong Kulog ay kumakatawan sa mga pangyayari noong pasimula ng Adventismo sa kasaysayan ng mga mensahe ng unang at ikalawang anghel, mula 1798 hanggang Oktubre 22, 1844, at sa gayunding artikulong binanggit sa itaas, ipinabatid sa atin na ang Pitong Kulog ay “tumutukoy sa mga pangyayaring darating na ihahayag ayon sa kanilang pagkakasunod-sunod.” Ang pasimulang kasaysayan ng Adventismo ay naglalarawan ng pagtatapos ng Adventismo, sapagkat si Jesucristo, bilang ang Alfa at Omega, ay naglalagay ng Kanyang lagda sa buong kasaysayan ng Adventismo, sapagkat ito ay kasimbabanal na kasaysayan gaya ng kasaysayan ng sinaunang Israel.

Ayon kay Jesus sa Mateo 13, ang mga pangyayaring ito ang minithi ng mga propeta na makita, at ang mga alagad ay pinagpala sapagkat nalalaman nila ang mga ito. Ang mga alagad na iyon ay kumakatawan sa bayan ng Diyos sa katapusan ng sanlibutan, na pinagpala dahil sa kanilang nakikita at naririnig. Ang kanilang nakikita at naririnig ay ang mensahe ng Pahayag ni Jesu-Kristo, na siya ring kinakatawan ng mensahe ng Pitong Kulog, na kumakatawan kapwa sa kasaysayang Millerite at sa kasaysayan ng isang daan at apatnapu't apat na libo.

Lahat ng mga mensaheng ibinigay mula 1840 hanggang 1844 ay dapat ipahayag ngayon nang may kapangyarihan, sapagkat maraming tao ang nawalan ng wastong patnubay. Ang mga mensaheng ito ay dapat maiparating sa lahat ng mga iglesia.

Sinabi ni Cristo, 'Mapapalad ang inyong mga mata, sapagkat nakakakita; at ang inyong mga tainga, sapagkat nakakarinig. Sapagkat katotohanang sinasabi ko sa inyo, na maraming propeta at mga taong matuwid ang nagnasang makita ang mga bagay na inyong nakikita, at hindi nila nakita; at marinig ang mga bagay na inyong naririnig, at hindi nila narinig' [Mateo 13:16, 17]. Mapapalad ang mga mata na nakakita sa mga bagay na nakita noong 1843 at 1844.

Ibinigay na ang mensahe. At hindi dapat ipagpaliban ang pag-uulit ng mensahe, sapagkat natutupad na ang mga tanda ng panahon; ang pangwakas na gawain ay dapat maisakatuparan. Isang dakilang gawain ang magaganap sa maikling panahon. Isang mensahe ang malapit nang ibigay ayon sa pagtatakda ng Diyos, na lalago at lalawak hanggang sa maging isang malakas na sigaw. Kung magkagayo'y tatayo si Daniel sa kaniyang itinakdang bahagi, upang magbigay ng kaniyang patotoo.

Tinutukoy ni Ellen White na ang kasaysayang itinutukoy ni Cristo bilang ang kasaysayang ninais ng mga matuwid na makita ay ang kasaysayan ng mga Millerita mula 1840 hanggang 1844, at saka sinasabi niya na isang “mensaheng malapit nang ibigay ayon sa pagtatalaga ng Diyos na lalago tungo sa malakas na sigaw.” Ang “malakas na sigaw” ay sumasagisag sa pangwakas na babala ng ikatlong anghel, at kapag naibigay ang mensaheng iyon, uulitin nito ang kasaysayan ng pasimula

ng Adventismo. Ang pangwakas na babalang mensahe ay ang “mga mensahe” na “dapat dalhin sa lahat ng mga iglesia,” at ang lahat ng “mga mensaheng ibinigay mula 1840–1844 ay gagawing mabisa ngayon.”

Ang Alfa at Omega ay naglalarawan ng wakas kasama ang pasimula. Ayon kay Ellen White, "ang mga mensahe ay dapat makarating sa lahat ng mga iglesia," at sinabi ni Jesus kay Juan, "Ako ang Alfa at Omega, ang una at ang huli: at, ang iyong nakikita, isulat mo sa isang aklat, at ipadala mo ito sa pitong iglesia na nasa Asya; sa Efeso, at sa Esmirna, at sa Pergamo, at sa Tiatira, at sa Sardis, at sa Filadelfia, at sa Laodicea."

Ang mga mensahe mula 1840 hanggang 1844 ay bahagi ng nararapat na ipadala sa mga iglesia.